

tidig et Skatteforslag, og det er et Skatteforslag, der i Virkeligheden gaar imod Strømmen, den Strøm, som er blevet stærk især efter Krigen, idet man her særlig skatsetter Familier med Børn og helt fritager dem for Skatten, som er uden Børn. Det er i Virkeligheden ikke mere Skolepenge, vi skal betale, men det kaldes en Skoleafgift, og den skal opkræves af Skatteopkræveren. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem gaar ud fra, at Skolepengene forandrer Karakter, fordi de bliver opkrævet af Skatteopkræveren. Men jeg forestiller mig — og saa vidt jeg har kunnet se af det foreliggende Materiale, er det ogsaa Tilfældet —, at naar man foreslaar, at disse Skolepenge skal opkræves af Skatteopkræveren, er det netop, fordi man da ikke behøver at gøre nogen som helst Forskel overfor Forældrene af de skoleløgende Børn, med andre Ord at man betragter dem paa fuldkommen ensartet Maade, og det forekommer mig, at dette Forhold vedbliver, hvad enten Afgiften opkræves paa den ene eller paa den anden Maade.

Det ærede Medlem sagde senere i sin Tale: „Men saa er der en Ting til, som vi ikke maa glemme, og det er, at naar vi faar Tanken i dette Lovforslag gjort til Lov, vil det let blive saaledes, at vi alligevel faar en Overklasseskole her i Storkøbenhavn, en eller to Skoler, hvori de, som er oppe paa en Aarsindtægt af over 12—15,000 Kr., vil sætte deres Børn“. Jeg vil i Anledning af den Udtalelse sige, at det er netop ud fra Opfattelsen af, at det ærede Medlem har Ret i eller kunde faa Ret i den Betragtning, han her fremsætter, at jeg er Tilhænger af at føre Princippet: gratis Undervisning, helt igennem. Thi det var utvivlsomt den sikreste Vej til at forhindre, at en særlig Overklasseskole, som ogsaa jeg synes vil være uheldig, fremkommer.

Med disse Ord skal jeg, som sagt, anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Wulff: Aarsagen til, at dette Lovforslag fremkommer, er, som bekendt, at Flertallet i Københavns Borgerrepræsentation har nægtet paa ny at bevilge det Tilskud til Skolerne her i København med tilliggende Kommuner, som er blevet bevilget i nogle Aar. Og det er socialdemokratiske Principper, som gør, at Flertallet har taget denne Beslutning. Men medens dette er den nærmest liggende Aarsag, er det ikke den dybere Aarsag. Der er en anden og dybere liggende Aarsag, uden

hvilken disse Principper ikke vilde have faaet Magt, og det er den, at Staten i høj Grad har forsømt København og den københavnske Befolkning i Sammenligning med den øvrige Befolkning med Hensyn til Omsorgen for den højere Skole. Staten anser det ikke alene for sin Pligt at yde Midler til Folkeskolens Opretholdelse — dertil yder den 6 til 7 Mill. Kr. og Kommunerne en Snøs Millioner —, men den yder ogsaa Bidrag til Opretholdelsen af højere Skoler Landet over, og den yder dertil imellem halvanden og to Millioner Kroner. Men Staten fordeler disse sine Velgerninger højst ulige. Medens den udenfor København, hvor der bor mellem 2,300,000 og 2,400,000 Mennesker, anvender Midlerne saa rigeligt, at der bliver Plads til 3,000 Elever, altsaa til en Elev for hver 800 Indbygger, har Staten hidtil kun opretholdt een Skole her i København, Metropolitanskolen, med 200 Elever, hvilket vil sige, at der i København er Adgang til Statsskolen for een Elev for hver 3,000 eller over 3,000 Indbyggere. Staten har altsaa forsynet det øvrige Land 4 Gange saa tæt med Mulighed for at benytte Statsskoler, som den har forsynet Hovedstaden med dens over 600,000 Indbyggere. Her burde i samme Forhold i Stedet for 200 Elever i Statsskolen have været omtrent 800.

Hvis det havde været Tilfældet, hvis Staten paa den Maade havde sørget for Hovedstaden i samme Forhold som for det øvrige Land, vilde ikke den Misère i Hovedstadens Skolevæsen være indtraadt, som vi i de sidste Aar har levet i. Hvis Hovedstadens Beboere kunde have haft denne rigeligere Adgang til at have deres Børn i højere Skoler til en Betaling af højst 14 Kr. maanedlig, som det øvrige Land har haft, vilde den nuværende Skolenød ikke være opstaaet, og saa havde Lærerne ikke haft nødig at tage sig selv til Rette for ved Hjælp af Skoleringen at presse i den højere Skole en Betaling af op til nogle og tredive Kroner om Maanedten ud af Forældrene for derved at drive dem til at søge at paavirke Staten til at reformere Skolevæsenet. Det vilde ikke have kunnet gøre sig gældende eller vilde dog have gjort sig gældende i saa langt ringere Grad, at, som jeg siger, den hele Skolemisère ikke var opstaaet. Jeg nævner dette udtrykkelig som en Indledning til, hvad jeg vil sige, fordi det ikke maa glemmes, naar vi paa Rigsdagen skal drøfte det foreliggende Skolespørgsmaal, som man siger udspringer